

SANTA MONTEFIORE

De witte duif

ISBN 978-90-225-7042-5
ISBN 978-94-023-0304-9 (e-boek)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Dovecote*
Vertaling: Erica Feberwee
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2014 Santa Montefiore
© 2014 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

DE SMALLE, BOCHTIGE LANDWEGEN VOERDEN DAISY STEEDS verder naar het hart van Dorset. Op de achterbank van de auto zat haar zoontje van zes – met koptelefoon en iPad – te gamen, nijdig omdat zijn vader had besloten in Londen te blijven en pas met Kerstmis te komen. Grijze wolken hingen drukkend laag boven de kale bomen en boven de boerenhuisjes die onder hun rieten daken leken te huiveren van de kou. De schapen in hun dikke wollen vacht zochten warmte bij elkaar op de winderige, grazige hellingen. Hun hoeven zakten weg in de drassige grond. Daisy keek strak door de voorruit die door de ruitenwissers met monotone regelmaat werd schoongeveegd. De somberheid van het landschap weerspiegelde haar stemming.

Sinds haar jeugd was hier alles bij het oude gebleven. De smalle lanen, net breed genoeg voor één auto, werden omzoomd door dichte hagen van sleedoorn waarin bramen woerden. De weelderige lappendeken van weiden, akkers en

uitgestrekte bossen, afgewisseld met schilderachtige huizen en boerderijen, was in honderden jaren niet veranderd, onaangetast door de vooruitgang. Een plek waar de tijd had stilgestaan. Ooit was deze vergeten uithoek van de wereld haar thuis geweest. Nu voelde ze zich ervan vervreemd.

Anthony, haar man, had niets met het platteland. Hij gaf de voorkeur aan de stad, aan de cafés en de restaurants, aan de constante, koortsachtige bedrijvigheid, aan de zekerheid dat hij nooit alleen was, al was het maar omdat ratten in de stad nooit ver weg waren – dat had Daisy in de krant gelezen maar daar dacht ze liever niet aan. ‘Wat valt er nou te doen op het platteland?’ aldus Anthony. ‘Een beetje bij de haard hangen, wijn drinken, taart eten... en veel te dik worden!’ Hij had niet helemaal ongelijk, moest Daisy toegeven, want zelf was ze eigenlijk ook vergeten wat een mens op het platteland zoal deed. Tegelijkertijd herinnerde ze zich vaag dat het geluk daar eerder voortkwam uit wat je allemaal níet deed. Maar dat was een vage herinnering, een gevoel waarop ze niet goed de vinger kon leggen. Voor Anthony ging zijn contact met de natuur niet verder dan joggen in Hyde Park, en dan ook nog alleen als het mooi weer was. Bij slecht weer ging hij naar de sportschool. Hij was een man van spullen, van dingen met een duidelijke toepassing, dingen die hij kon beetpakken, het abstracte, het ongrijpbare wekte zijn wantrouwen. Daisy was zich ervan bewust dat zijn voorkeur voor de stad haar aangeboren liefde voor het platteland naar de achtergrond had gedrongen en tot een soort geheugenverlies had geleid. Dat ze zichzelf was kwijtgeraakt in de jaren waarin ze de tweede viool had gespeeld in een huwelijk in de stad, een huwelijk dat draaide om George en om een druk sociaal leven. Maar ze had geen idee wat ze daaraan moest doen. Het gevoel van onbehagen maakte

haar ontevreden en overgevoelig. Ze zag ertegenop de confrontatie aan te gaan met haar verleden vanwege het deel van zichzelf dat ze daar had achtergelaten, compleet met de naïeve uitbundigheid van de jeugd en alle onvervulde verwachtingen die ze had gekoesterd en die hadden geresulteerd in een onvervuld leven.

Eindelijk kwamen de smeedijzeren hekken van haar ouderlijk huis in zicht. Ze reed de oprijlaan in. George merkte het niet eens. Hij was zo verdiept in zijn computergame dat hij geen oog had voor zijn omgeving. De bochtige laan liep naar beneden, door een groepje hoge bomen, via een stenen brug over een kabbelend beekje, naar het uit zandsteen opgetrokken landhuis. Hoe lieflijk het er ook uitzag – en het huis bood een buitengewoon schilderachtige aanblik – Daisy kon er niet van genieten. De somberheid wist van geen wijken. Het was geen thuiskomst in triomf, eerder het tegenovergestelde. Ze voelde zich verslagen. Want ze koesterde de verdenking dat haar man een verhouding had en de aanblik van haar ouderlijk huis herinnerde haar aan de tijd waarin ze reikhalzend en vol vertrouwen naar de toekomst had uitgekeken, de tijd waarin haar dromen nog vol van beloften waren geweest.

George schrok op van zijn game toen de sint-bernard van zijn oma zijn grote, kwijlende snoet tegen het raampje drukte. Het kind schoot weg en rukte zijn koptelefoon af. Bij hun laatste bezoek was de hond nog een puppy geweest. Inmiddels was hij kolossaal, zo groot als een kleine pony. George bleef in de auto zitten tot zijn oma in de voordeur verscheen en de hond bij zich riep.

Daisy stapte uit om haar moeder te begroeten. ‘Lieverd, wat heerlijk om je te zien!’ Polly viel haar dochter om de hals en

hulde haar in de geur van sering. ‘Geen wolk zo zwart of hij heeft wel een gouden randje. Je bent weer thuis! Voor het eerst in twee jaar. Besef je dat wel? Dat je hier zo lang niet bent geweest?’

‘George, zeg eens dag tegen oma!’ riep Daisy, waarop het kind zich over het grind haastte, in een wijde boog om de hond heen die zijn poot optilde tegen een van de banden van de auto.

‘Nee maar, wat ben je gegroeid!’ Polly klopte haar kleinzoon liefkozend op zijn hoofd. ‘Net als Bernie. Die was nog maar een puppy, de laatste keer dat je hier was. Weet je dat nog?’ vroeg ze lachend, met een twinkeling in haar stralende blauwe ogen. George knikte moedeloos, zich afvragend wanneer hij verder kon met zijn game. ‘Kom, dan gaan we gauw naar binnen,’ vervolgde Polly. ‘Het is kil buiten. Laat de spullen maar in de auto staan. Ik vraag wel aan Hartley of hij ze naar binnen haalt. Het wordt tijd dat hij bij de televisie vandaan komt. Hij zit natuurlijk weer sport te kijken.’

Ze liepen naar binnen, gevolgd door Bernie die niets van de pret wilde missen. In de hal was het heerlijk warm en rook het naar het vuur waarvan de knetterende vlammen hoog oplaaiden in de grote haard. Op tafel stond een koperen schaal met kerststerren, langs de schoorsteenmantel hing een slinger van kerstkaarten. Daisy rook de geuren van haar jeugd en voelde zich opgenomen in de geruststellende atmosfeer van haar thuis.

‘Hartley!’ riep Polly. ‘Lieverd, Daisy en George zijn er!’ Even later verscheen Daisy’s vader vanuit zijn studeerkamer.

‘Hallo, pap!’ Daisy gaf hem een zoen op zijn stoppelige wang. Haar vader was tien jaar ouder dan haar moeder en met zijn grijze haar dat dun begon te worden, zijn ingevallen wan-

gen en zijn vele rimpels waardoor zijn gezicht deed denken aan de gegroefde bast van een boom, was dat leeftijdsverschil hem aan te zien. Hij had iets verstrooids en was een beetje geërgerd omdat hij van zijn dierbare golfstoernooi was weggerukt.

‘Wat een toestand,’ zei hij hoofdschuddend. ‘Waar heb je die schurk gelaten?’ vroeg hij tactloos.

‘Die is nog in Londen,’ antwoordde Daisy met een veelbetekende blik op haar zoon.

‘Kom, dan gaan we naar de keuken,’ stelde Polly haastig voor. ‘Het is een hele rit. Dus je zult wel moe zijn.’

‘Dat valt wel mee. Ik heb vooral schoon genoeg van de hele toestand.’ Daisy volgde haar moeder de gang door, in de richting van de heerlijke geuren die uit de keuken kwamen. ‘Het liefst zou ik in bed kruipen, met mijn hoofd diep onder de dekens.’

Het was gezellig – en vol – in de keuken, net als in de rest van het huis. Gekookt werd er op een glanzend groene Aga, er was een werkeiland met daarboven een rek met potten en pannen en andere kookspullen, en er stonden twee grote hondenmanden, voor Bernie en Scribble, zijn oude vriend de labrador, die in diepe slaap was. Het werkeiland lag vol met kookboeken en tijdschriften, er stonden schalen met fruit en hoge bussen met zaden en noten.

‘Ik weet niet waar jullie aan toe zijn, maar ik neem een bloody mary,’ kondigde Hartley aan en hij verdween door de deur van de provisiekamer, aan de andere kant van de keuken. ‘Waar heb je het tomatensap nu weer verstopt?’ klonk het even later.

‘Recht voor je neus,’ antwoordde Polly geduldig.

‘Ik zie niks.’

‘Dan kijk je niet goed.’ Polly grijnsde naar Daisy en luisterde geamuseerd terwijl Hartley rommelde tussen blikken en dozen. ‘Heb je het?’

‘Nee.’ Nijdig snuivend kwam hij weer tevoorschijn. ‘Blijkbaar is het op.’

Polly zuchtte en liep naar de provisiekamer. Toen ze even later terugkwam hield ze een fles met een rode inhoud omhoog. ‘Recht voor je neus. Precies zoals ik al zei.’

‘Ik geloof er niks van. Dan had ik het heus wel gezien.’ Hij nam de fles van haar over en vertrok naar de kast met drank, aan de andere kant van het huis. Polly gaf George een glas vruchtensap, waarmee hij aan de keukentafel ging zitten. Hij zette zijn koptelefoon op en was al snel weer verdiept in zijn computer-game.

‘Hoort hij nog wat met dat ding op zijn oren?’ vroeg Polly.

‘Nee, dan is hij in een andere wereld,’ antwoordde Daisy. ‘Ik wou dat het voor mij ook zo gemakkelijk was,’ voegde ze er somber aan toe.

‘Zal ik eens een lekkere kop thee voor je maken?’

‘Ik heb liever een glas wijn, mam!’ Daisy knipperde haar tranen weg. ‘Mag dat ook?’

Haar moeder klopte haar op de arm. ‘Ik begrijp dat je flink wilt zijn voor George,’ zei ze fluisterend. ‘Maar het moet er toch uit. Waarom ga je straks niet lekker de tuin in, een eindje lopen en eens goed uithuilen?’

Er verscheen een grimmige trek op Daisy’s gezicht. ‘Maak je over mij geen zorgen. Ik ben vooral kwaad.’

Daisy trok een kruk bij, ging aan tafel zitten en nam dankbaar een slok van het glas sauvignon dat haar moeder voor haar

neerzette. ‘Toen hij zo vaak naar de sportschool begon te gaan had ik het al kunnen weten. En toen hij zo’n modieus baardje liet staan.’

‘Wat afschuwelijk,’ zei Polly.

‘Nee, het staat hem wel. Het geeft hem een soort ruige, stoere aantrekkelijkheid. Maar hij is ineens zo druk met zijn uiterlijk. Vroeger vond hij winkelen afschuwelijk, maar tegenwoordig komt hij regelmatig thuis met tassen vol kleren. Dat is niks voor hem.’

Haar moeder knikte. ‘Tja, als iemand zich ineens zo anders gaat gedragen kan ik me voorstellen dat je er iets achter zoekt.’

‘Precies. En de enige verklaring die ik kan bedenken, is een andere vrouw.’ Daisy slaakte een beverige zucht, nam nog een slok wijn en verdrong het verlangen naar een sigaret. Haar ouders wisten niet dat ze af en toe rookte als ze gestrest was.

Hartley kwam terug met zijn bloody mary. Het ontging Daisy niet dat hij een gat in de elleboog van zijn trui had en dat zijn ribfluwelen broek er versleten uitzag. Haar vader was alleen bereid geld uit te geven aan zijn tennisbaan. Dat stuk gras koesterde hij. ‘Volgens mij til je er veel te zwaar aan, kindje. Een hobbel, een kleine oneffenheid. Meer is het niet. Een molshoop, maar jij maakt er een berg van.’ Hij trok een kruk bij en ging op de rand zitten, duidelijk ongeduldig om terug te gaan naar zijn golftoernooi. ‘Uiteindelijk blijven de meeste mannen gewoon bij hun vrouw.’

‘Een molshoop? Dan vergis je je, pap! Het is geen molshoop! Ik heb zijn sms’jes gelezen,’ zei Daisy verontwaardigd. ‘Ze zijn erg flirterig.’

Hartley glimlachte. ‘Dat wil nog niet zeggen dat hij een verhouding heeft. Anthony is dol op vrouwen, maar jij bent altijd heeft zijn nummer één geweest.’

Daisy rolde met haar ogen en liet zich van haar kruk glijden. ‘Ik ga Nana dag zeggen,’ zei ze nijdig.

Toen de deur achter haar was dichtgefallen keek Polly haar man hoofdschuddend aan. ‘Een molshoop! Dat zeg je toch niet!’

Daisy’s tas stond nog op de tafel in de hal. Ze pakte haar sigaretten eruit en liep naar buiten. Met haar vest dicht om zich heen getrokken liep ze de tuin in. Het miezerde niet langer, maar het was nog altijd kil en vochtig. Wat kon haar vader toch soms onverschillig reageren, dacht ze woedend terwijl ze over het natte gras naar het huisje van haar oma liep, verborgen achter een hoge taxushaag, in de beschutting van een schitterende paardenkastanje. Toen ze door het poortje in de haag kwam en naar de voordeur wilde lopen, bleef ze met een ruk staan. Aan het eind van de tuin was een achthoekige houten constructie in aanbouw – een soort hut – met op het dak een fraaie duiventil. De hut stond er verlaten bij, dus ze stak nieuwsgierig het gazon over. Wat moest Nana met een hut in haar tuin? Daisy ging op de trede voor de openslaande deuren zitten en stak een sigaret op. Bij de eerste trek voelde ze zich op slag beter. Het gevoel van de sigaret tussen haar vingers had iets troostends, net als de geur van brandende tabak. Ze blies de rook uit en keek hoe de wolk werd opgenomen in de mistige lucht.

Ze schrok op uit haar gedachten toen de tuindeur van haar oma’s huis openging. Er kwam iemand aanlopen. Een man die ze niet kende, met een warrige bos donker haar. Hij hield een dampende mok in zijn hand. Zodra hij haar in de gaten kreeg verscheen er een verraste grijns op zijn gezicht. ‘Hé, hallo! Wie ben jij?’

Het viel haar op dat hij met een buitenlands accent sprak. En dat hij bepaald niet onaantrekkelijk was. Verlegen duwde ze haar haar achter haar oren, ze wilde dat ze de moeite had genomen het te wassen. Ze stak haar hand uit. 'Ik ben Daisy, Pamela's kleindochter.' Zijn handdruk was krachtig en zelfverzekerd. 'Ben jij hier aan het werk?' Ze keerde zich naar de duiventil.

'Ja. En dat valt niet mee met al die regen.' Hij ging op het andere uiteinde van de trede zitten, met zijn ellebogen op zijn knieën, en nam een slok van zijn koffie. Ondertussen nam hij haar vanonder zijn warrige bos haar nieuwsgierig op.

'Wat moet mijn oma met een duiventil?'

Hij haalde zijn schouders op. 'Geen idee. Blijkbaar houdt ze van duiven.'

'Ze is nogal excentriek.'

'En erg aardig.'

'Waar kom je vandaan? Niet uit Dorset, zo te horen.'

'Nee, ik kom uit Nederland.'

'Ach, het land van de tulpen.' Ze zuchtte. 'Ik ben dol op tulpen.'

Hij streek lachend het haar uit zijn ogen. Tevergeefs, want het viel onmiddellijk weer over zijn voorhoofd. 'En vergeet de klompen niet. Ook erg Nederlands. En erg comfortabel.'

'Ik ben nog nooit in Nederland geweest en ik heb ook nog nooit op klompen gelopen.'

'Dan mis je wat!'

Ze schoot in de lach. Zijn gezelschap was als balsem op haar ziel na de tactloosheid van haar vader. 'Is dat je werk? Hutten bouwen?'

'Ach, ik doe eigenlijk alles. Ik ben hier gekomen om op de boerderij van Mr. Berens te werken.'

‘Dat is mijn vader,’ zei Daisy.

Hij trok een wenkbrauw op. ‘Die is ook nogal excentriek.’

‘Ik zou het liever irritant willen noemen. Hij denkt niet na voordat hij wat zegt.’

‘Zit je daarom hier? Om je ergernis weg te roken?’

Ze keek naar haar sigaret. ‘Eigenlijk rook ik niet. Maar soms heb ik een sigaret nodig. Dan voel ik me meteen een stuk beter!’

Hij boog zich naar haar toe. ‘Je maakt me nieuwsgierig. Wat heeft je vader gezegd dat je een sigaret nodig had?’

Zijn bruine ogen waren zo innemend dat Daisy hem in vertrouwen nam alsof hij een goede vriend was. ‘Ik heb het vermoeden dat mijn man een verhouding heeft. Maar volgens mijn vader neem ik het allemaal veel te zwaar. Ik maak een berg van een molshoop, zoals we hier zeggen. Kennen jullie die uitdrukking in het Nederlands ook?’

‘Wij zeggen “van een mug een olifant maken”’. Hij liet de Engelse vertaling erop volgen.

‘Dat komt op hetzelfde neer. Een mug of een molshoop. Hoe kan mijn vader zo onverschillig doen over iets wat zo pijnlijk is?’

‘Ben je hysterisch aangelegd?’

Ze schoot in de lach. ‘Nee.’

‘Heb je een neiging tot overdrijven?’

‘Niet dat ik weet.’

‘Heeft je man al eerder een verhouding gehad?’

‘Ik hoop het niet.’

‘Dan begrijp ik niet waarom Mr. Berens er zo luchtig over doet.’ Hij schonk haar een meelevende glimlach. ‘Als ik getrouwd was met zo’n knappe vrouw als jij zou ik niet eens naar andere vrouwen kijken!’

Daisy was zowel verrast als gevlaid. ‘Dat is erg aardig van je.’ Ze sloeg haar ogen neer. ‘Vertrouwd maakt onverschillig. Dat is ook een Engels gezegde. Ik kan niet concurreren met de spanning van het nieuwe, het onbekende.’ Ze nam nog een trekje van haar sigaret en schudde met haar paardenstaart. ‘Een molshoop! Het is niet te geloven! Mijn vader kan zo tacteloos zijn.’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Misschien heeft hij gelijk en maak je het inderdaad veel te zwaar. Het gaat me niks aan, maar het zou toch kunnen dat je verdenkingen ongegrond zijn?’

‘Ik ben bang van niet,’ zei ze ernstig. ‘Alles wijst op een verhouding.’

‘Geef een paard de vrije teugel en het blijft bij je. Hou het te kort en het zal er alles aan doen om los te breken. Een man moet zich vrij kunnen voelen, zelfs al is hij dat niet.’

‘Anthony heeft alle vrijheid die hij zich maar kan wensen. Ik ben absoluut niet veeleisend. Integendeel, ik bedien hem op zijn wenken. Als een geisha.’

‘En ben je daar gelukkig mee? Met die rol?’ Hij keek haar onderzoekend aan.

‘Nee.’ Ze slaakte een zucht. Het was eruit! Ze had het eindelijk hardop gezegd. ‘Nee, daar ben ik niet gelukkig mee.’

‘Heb je hem dat ook verteld?’

‘Nee.’

‘Volgens mij heeft een mens twee opties.’

‘Namelijk?’

‘Of je aanvaardt de dingen zoals ze zijn. En door dat te doen, door je oprecht bij een situatie neer te leggen, ben je niet langer ongelukkig. Of je probeert de bestaande situatie te veranderen. En dat betekent dat je je man moet vertellen wat je wilt.’

‘Wat een wijsheid. Je klinkt als een filosoof.’ Ze beseft ineens dat ze hem veel te veel had verteld.

‘Dat komt door de schone lucht in Dorset.’

‘Nou, dan zal die schone lucht er wel voor hebben gezorgd dat ik zo’n excentrieke familie heb. Als ze in Londen hadden gewoond waren ze vast en zeker een stuk normaler geweest.’ Ze keek hem aan door een sluier van rook. ‘Ben je hier al sinds de zomer?’

‘Ja. Ik heb geholpen met de oogst. Maar toen ik aanstalten maakte om terug te gaan naar Nederland wilde je oma me niet laten gaan. Ze verzint voortdurend nieuwe klussen voor me. Ik ben kunstschilder, maar daar kan ik niet van leven...’ Hij haalde opnieuw zijn schouders op. ‘Dus ik doe alles waar ik geld mee kan verdienen.’

‘Daisy? Ben je daar?’ Nana kwam naar buiten in een dikke jas, een denim tuinbroek en op paarse rubberlaarzen. ‘Aha, ik zie dat je Matthias al hebt ontmoet! Hij komt uit Nederland. Exotisch, hè?’

‘Hallo, Nana.’ Daisy schoot overeind en gooide haar sigaret in de border. Ze bukte zich om haar oma een kus te geven, die een beetje gekrompen leek sinds de laatste keer dat ze elkaar hadden gezien.

‘Ik zag heus wel dat je zat te roken, kindje. Een afschuwelijke gewoonte. Je wordt niet oud als je daar niet mee stopt. En dat zou zonde zijn. Ik geniet tenminste intens van mijn oude dag. Dus dat gun ik jou ook.’

‘Wat ga je hiermee doen?’ Daisy wees op de houten hut om het over iets anders te hebben.

‘Ik wil duiven.’

‘Ja, dat snap ik. Maar los van de duiventil. Wat wil je met de rest?’

‘Die is voor mijn yoga-oefeningen.’

‘Ik wist helemaal niet dat je aan yoga deed.’

‘Dat kan kloppen. Ik ben net begonnen met een cursus,’ zei Nana nonchalant.

‘Je bent negentig!’

‘Een prachtige leeftijd om nog iets nieuws te leren. Als je niet meer openstaat voor nieuwe dingen kun je net zo goed dood zijn. En stel dat ik genoeg krijg van yoga, dan maak ik er misschien wel een boeddhistische tempel van.’

‘Dat meen je niet!’ riep Daisy verbijsterd uit.

‘Nee, maar dat zeg ik tegen iedereen die ernaar vraagt. Gewoon voor de grap. Zo, ga je mee? Polly zal zich wel afvragen waar we blijven. Bovendien wordt het eten koud. Niks zo erg als koud eten dat wordt geacht warm te zijn.’ Ze schonk Matthias een ontwapenende glimlach. ‘Als het je te koud wordt, maak dan nog een kop thee voor jezelf. Je weet waar alles staat.’ Matthias schonk Daisy een geamuseerde blik van verstandhouding. Toen kwam hij zuchtend overeind en pakte zijn hamer.

‘Leuk je gesproken te hebben, Daisy.’ De manier waarop hij haar naam uitsprak bezorgde haar een vrolijk fladderend gevoel in haar buik.

‘Ik begrijp dat je Anthony in Londen hebt gelaten, bij zijn “vriendin”?’ vroeg Nana terwijl ze door de tuin naar het grote huis liepen.

‘Dus mam heeft het je verteld.’ Daisy vroeg zich af hoe ze ook maar één moment had kunnen denken dat haar moeder haar mond zou houden.

‘Ik moet zeggen dat het me verrast. Ik had hem hoger ingeschat.’